

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

KOMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Soest; Ds. H. van Leeuwen, Elburg; Ds. D. Slagboom, Barendrecht; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; Ds. M. Vlietstra, Bunschoten; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen a.d. Rijn,

REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837 - 1357

ADMINISTRATIE:

Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, telef. 01720 - 73814, postrekening 70.43.50, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het Pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 10,- per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 5 dollar per jaar. Advertenties f 25 per mm. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Geen vrede, maar het zwaard!

Ik ben niet gekomen, om vrede te brengen, maar het zwaard.

10 : 34b

In de advent- en Kersttijd wordt in de prediking en in kerkelijke en zelfs in „neutrale” bladen in allerlei toonaard gesproken en geschreven over de vrede, die met het Kind van Bethlehem onlosmakelijk verbonden is. En terecht! Wordt door de Profeet Jesaja aan het Kind, dat ons is gegeven aan de Zoon, die ons is gegeven, niet de Naam: Vredenvorst gegeven. En is het rijk, dat Hij gaat stichten dan geen vredesrijk? Der grootheid dezer en des vredes zal geen einde zijn! En hebben de engelen boven de velden van Efratha dan niet het „vrede op aarde” uitgejubeld? Is Christus dan niet gekomen om op deze aarde vol strijd, bloed en tranen vrede te brengen? Om zondaren, in de weg van voldoening aan Gods heilig, onkreukbaar recht te verzoenen met God, van Wien we in Adam zijn afgefallen? Ja, het is heerlijk waar! Gode zij eeuwig dank!

Maar hoe kan de Vredenvorst dan spreken zoals in onze tekst? Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard!

Zie, het gevaar is zo groot dat we ons van Christus en van de vrede, die Hij aanbrengt een verkeerde voorstelling maken. En wat wordt er rond de Kersttijd veel „gebazeld” (vergun mij de uitdrukking!) over vrede, die niet in het minst te maken heeft met het werk van de Vredeskonink.

Zeker, het uiteindelijke doel van Christus' komt op aarde is: vrede! Vrede met God allereerst in de weg van verzoening door voldoening. Maar deze vrede zal nooit het deel zijn van de „gerusten te Sion en van de zekeren op de berg van Samaria”. Geen vrede voor degenen, die over de breuk met God heenleven en in hun zondeleven volharden. Dan kan men wel roepen: „vrede, vrede en geen gevaar”, maar er is geen vrede. Hoogstens iets wat er op lijkt! Schijnvrede, valse vrede!

Om waarlijk vrede te verkrijgen, zullen we betrokken moeten worden in de heilige oorlog! En zalig, wanneer de Vredenvorst ons daarin betreft! Hij draagt het zwaard! En gelukkig de mens, die door dat zwaard wordt getroffen. Die mogen we wel van harte toeroepen: „welkom in de strijd!” Ja, dan ontbrandt de strijd pas volop. Door dat zwaard van Christus getroffen, worden we innerlijk afgesneden van de wortel, die ons verbindt met de eerste Adam en we worden door een levend geloof ingeënt op de tweede Adam: Christus. En nu krijgen we satan tegen, de geharnaste tegenstander van God en Zijn Christus en Zijn onderdanen. We krijgen de wereld tegen in zijn Gode-vijandige openbaring. We krijgen de wereld tegen, die achter een godsdienstig masker niet werd ingewonnen voor de eer van God en Zijn Christus. We krijgen vooral ook ons eigen „ik” tegen, dat maar niet wil buigen, het vlees, dat zich aan Gods wet niet wil onderwerpen. Op dit laatste front wordt de zwaarste strijd gestreden, waar de Geest begeert tegen het vlees en het vlees tegen de Geest.

De Heere Jezus is tot een crisis, tot een oordeel in de wereld gekomen. Het conflict met de zon-

de is de enige weg tot de vrede. Zolang we nog gemoedelijk met de zonde kunnen huizen, staat het er met ons voor tijd en eeuwigheid niet goed voor. En nu is het Christus, Die met het zwaard van Zijn Geest de breuk met de zonde moet bewerken. Hij brengt 't zwaard allereerst in 't hart en dan ook onder de mensen. Dat kan niet uitblijven. Wat is dat duidelijk geworden tijdens omwandeling op aarde, maar dan ook de eeuwen door. Dat die verdeeldheid onder de mensen er dan komt vindt zijn oorzaak in de onbekeerlijkheid van die mens. Daarom moet de heilige oorlog gevoerd worden op elk terrein van het leven. Maar die oorlog moet dan ook heilig zijn. Ze moet als inzet hebben de eer van God en Zijn inzettingen. En ze moet heilig gevoerd worden in geestelijke wapenrusting. We hebben het dan niet gemakkelijk, maar de Heere doet in die weg Zijn gunst ervaren. de overwinning ligt in Hem, Die niet is gekomen om vrede te brengen op de aarde, maar het zwaard.

heilige oorlog is oneindig ver te verkiezen boven een valse vrede.

Vlietstra.

CATECHISMUS, LEERBOEK VAN DE ORDE DES HEILS ZONDAG 10

Het gaat hier niet om de blote wetenschap, doch om de innerlijke beleving van de Goddelijke voorzienigheid, die van grote betekenis is voor het geestelijke leven. Toen Abraham buiten de Heere om naar Egypte trok vanwege de honger, is hem dat in verband met Hagar niet profijtelijk geweest. Waarom 't hem door de Heere betuigd werd, in oprechtheid te wandelen voor Zijn aangezicht. Want het is tot eer van de Heere en profijtelijk voor het innerlijke leven aan de Vaderlijke hand van de Goddelijke voorzienigheid kinderlijk te leven. Door Hem te kennen in al uw wegen, zal Hij uw paden recht maken.

Van Lot is het ons bekend, dat hij niet in vrede zocht te leven met Abraham, wat hem buiten de Heer om deed komen tot het kiezen van het vruchtbare land om rijk te worden. En zie, als Abraham hem niet verlost had, met de hulp des Heeren, uit de hand van Kedorlaömer, hoe zou dan zijn einde geweest zijn? En toch werd het bij hem niet een wederkeren tot de onderhouding van de gemeenschap der heiligen. Wat ook niet door hem gezocht werd, al was hij op de voorbede van Abraham uit Sodom verlost. Wij moeten leren leven uit de Vaderlijke hand van de Goddelijke voorzienigheid, tot wasdom van het geestelijke leven. En door dat niet te zoeken in de vreze des Heeren, werkt men zichzelf in de duisternis, tot schade van het gezinsleven.

Bij het kinderlijk gaan aan de hand des Heeren, is er een hartelijke overgave aan Hem. Wat Abraham deed komen tot de uitroep: „Op de berg des Heeren zal het voorzien worden!” Het leven is met al zijn zorgen en omstandigheden een gedurende geloofsbeproeving, tot wasdom van het geestelijke leven. En al is dat op zichzelf geen grond voor de eeuwigheid, want onbekeerden hebben ook gebedsverhoring en uitreddingen. Wat voor hen dan des te meer is een roepstem tot bekering.

Het is de almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijn

VAN DE ADMINISTRATIE

Van ca. 25 abonnees, die wij een postkwitantie toezonden, kwamen retour met de mededeling van de P.T.T., niet thuis. Bij deze ons vriendelijk verzoek, aan de betrokken abonnees, om straks D.V. in januari 1977 het dubbele bedrag te betalen, met een extraatje, want 25 x f 1,60 is aan extra portokosten reeds betaald. Op de betaling hopen wij een volgende maal terug te komen.

Het is verblijdend dat in de laatste weken ons abonnee aantal flink uitgebreid is. Is dit niet een bewijs dat „Bewaar het Pand” in een grote behoefte voorziet? Thans mogen wij weer 12 nieuwe abonnees doorgeven. Allen die daaraan medewerkten onze hartelijke dank. Aan overbetalingen ontvingen wij f 40,— en voor de arbeid van Ds. den Butter f 25,- van Joh. W. te H., f 25,- van T. S. te U.

Belangstellend zien wij weer uit wat de P.T.T., of telefonisch, ons in de laatste maand van 1976 zal doen toekomen.

Adm.: „Bewaar het Pand”, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, Giro 704350.

/v. d. L.

N.B. Wie kan mij helpen aan het juiste adres van C. P. Bos-Blok, Frankenstraat 75, 's-Gravenhage?

hand nog onderhoudt. Waarmee het ons op het hart gebonden wordt, dat wij van dag tot dag zijn in de hand des Heeren. Hij draagt en verdraagt ons in Zijn lankmoedigheid, opdat wij Hem zoeken en vrezen. En wanneer dat niet tot onze bekering is, dan zal de dag komen waarop de mens door Gods hand zal weggedrukt worden. „En de kinderen des koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal weinig zijn en knersing der tanden.” En stel daar tegenover, hoe heerlijk het toch wel zal zijn, gelijk als de arme Lazarus door de engelen gedragen te worden in de schoot van Abraham. Maar hij heeft hier Gods drukkende hand, die zwaar op hem was, leren kussen. In de diepte der beproeving had hij zijn God hartelijk lief, zodat hij niet met de hond in de stok kon bijten. Maar wee de mens die in de buitenste duisternis, eeuwig veroordeeld zal worden door al de zegeningen, die hij hier uit Gods hand mocht ontvangen, gelijk als de rijke man, die in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de smart van de plaats der pijniging.

Maar de Heere doet ons nog zijn op de aarde, die vol is van Zijn goedertierenheid. Wat ons hier betuigd wordt: „en alzo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en krankheid, rijkdom en armoede, en alle dingen niet bij geval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen.”

Het is de Vaderlijke hand van Gods goedertierenheid, die roemt tegen een welverdiend oordeel. Wat door niemand ontkend kan worden, daar wij er in onze consciëntie van overtuigd zijn. Waarop wij elkander hebben te wijzen, om Zijn goedertierenheid ter harte te nemen tot bekering. Want daardoor kan zelfs het hardste hart vermurwd worden tot verootmoediging en verbinding aan de Heere. En daartoe geeft de Heere er indrukken van in het gemoed, om die innerlijke beleving tot onze bekering, met steeds meer ernst, biddende te zoeken.

Het weten, dat God alles geschapen heeft en nog door Zijn voorzienigheid onderhoudt, heeft zin, want het dient tot onze bekering. Tot de jeugd zegt de prediker: „Gedenk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer de kwade dagen komen en de jaren naderen, van dewelke zij zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve.” En

dat is: „Schik u tot de vreze des Heeren en tot het onderhouden van Zijn geboden.” „En de vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid”, en dat is tot roem van Gods genade, het beginsel van de eeuwige jeugd. Want dat nieuwe leven is onvergankelijk en dat begeert biddende, Gode verheerlijkend te mogen leven. Want dezulken zijn van dagjesmensen eeuwigheidskinderen geworden;

De Heere wil dat wij in alle tegenspoed geduldig zijn en dan wijst Jacobus ons op de verdraagzaamheid van Job in het einde des Heeren, want dat was tót-zegen van Job en tot verheerlijking van des Heeren naam.

Maar dit was het smartelijkste voor Job, dat zijn vrienden hem verdachten in zijn staat en hem gelijk stelden met de huichelaars, terwijl hij mocht getuigen van de wortel der zaak die in hem gevonden werd.

Maar de Heere kwam hem in zijn oprechtheid te handhaven, door het werk der genade in Hem verheerlijkt te bekronen. Zij moesten met hun offer tot hem komen opdat hij voor hen zou bidden. „En de Heere wendde de gevangenis van Job, toen hij gebeden had voor zijn vrienden; en de Heere vermeerderde al hetgeen Job gehad had tot dubbel zoveel.” Wat hem in ootmoedige erkentelijkheid en dankbaarheid mocht verkondigen „aan de kinderen zijner kinderen tot in vier geslachten.”

En door die beproeving heeft het geestelijke leven meer diepgang in hem verkregen, naar de regel van de orde des heils. Zodat men dacht, dat hij in de diepte van het verderf zou omkomen. Maar neen, het was Gods zaak, de Heere heeft het voor hem opgenomen, met deze heerlijke toespraak: „Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden.” Zodat hij met des te meer klaarheid mocht roemen in de gerechtigheid van Christus, om met des te meer vrede en blijdschap voor zijn hart, de levendmaking en de rechtvaardigmaking mocht befeven in de heiligmaking tot eer van de Heere. En daarop doelt Petrus als hij zegt: „Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus.” Want zo brengt de Heere het kostelijk werk van Zijn genade in het hart en leven van Zijn kinderen, tot steeds meer klaarheid. En dat leven is uit Hem, door Hem en tot Hem.

„Opdat wij in alles, dat ons nog toekomen kan, een goed toevoorzicht hebben op onze getrouwe God en Vader.”

De Heere leidt Zijn kinderen naar Zijn raad en dat staat vast, en daaraan geeft het hart zich in het geloof, dat door de liefde werkt, met een kinderlijke tederheid over, al weten we niet hoe lang dat nog zal duren en wat dat inhoudt.

„Een goed toevoorzicht hebben op onze getrouwe God en Vader”, is van grote betekenis. Ja, dat is wel de kern der zaak en daarin zijn drie trappen, die op elkaar inwerken. Want dat staat hier in zijn oude betekenis: **hoop, verwachting en vertrouwen.**

Van Abraham lezen we dat hij met zijn geloof uit de belofte, tot een groot volk gesteld zou worden, kwam te staan voor de dood der onmogelijkheden, daar die verwachting voor hem naar de mens gesproken, werd afgesneden. „En hij geloofde in de Heere”, en dat was de grond van zijn hoop,” en Hij rekende het hem tót gerechtigheid.” Door het geloof in het Goddelijk beloven is het een hopen op de Heere. En dit levende hoop geeft het hart verwachting van de Heere. „Welgelukzalig is hij, die de God Jacobs tot zijn hulp heeft, wiens verwachting op de Heere zijn God is.” En zo leidt de Heilige Geest tot een kinderlijk vertrouwen. „Welgelukzalig is de man, die de Heere tot zijn vertrouwen stelt.” En zo is de Heere het steunpunt des geloofs voor de toekomst.

„Een goed toevoorzicht op onze getrouwe God en Vader”, dat ons geen schepsel van Zijn liefde scheiden zal, „aangezien alle schepselen also in Zijn hand zijn, dat zij tegen Zijn wil zich noch roeren, noch bewegen kunnen.” En dat is het binnenste heilgdom van het kinderlijk vertrouwen op de Heere, waarvan Paulus zo krachtig en duidelijk spreekt: „Want ik ben verzekerd dat noch dood, noch leven, noch engelen,” die van God zijn afgevallen, „noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig an-

der schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere.”

En dat is de kinderlijke beleving van het vertrouwen op onze getrouwe God en Vader. Want in Hem is het steunpunt des geloofs.

Soest. R. Kok.

NAAR DE KATECHISATIE

200

VAN DE KERK (13) Haar kentekenen (9)

Volgens het in onze lessen besprokene hebben we naar de Ned. geloofsbelijdenis onder de éne heilige algemene christelijke kerk te verstaan: de vergadering der ware christ-gelovigen. Dat is dus de uitverkoren, de levende kerk, het wezen der kerk uitmakende.

Als zodanig is zij onzichtbaar, d.w.z. zo kent God haar, van eeuwigheid en in de tijd. 2 Tim. 2:19: „Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: de Heere kent degenen, die de Zijnen zijn.” Joh. 10:27: „Mijne schapen horen Mijne stem, en Ik ken ze.”

Nu zijn die schapen, de ware gelovigen anderzijds ook zichtbaar en te onderkennen, want zij komen openbaar door de beleving van de kenmerken of vruchten van het geloof. We slaan weer de Nederl. Geloofsbelijdenis op. We lezen in artikel 29: „En aangaande degenen, die van de Kerk zijn, die kan men kennen uit de merktekenen der christenen; te weten uit het geloof, en wanneer zij, aangenomen hebbende de enige Zaligmaker Jezus Christus, de zonde vlieden en de gerechtigheid najagen, de ware God en hun naaste liefhebben, niet afwijken noch ter rechter- noch ter linkerhand en hun vlees kruisigen met zijn werken.”

Dit artikel 29 handelt namelijk over het onderscheid tussen de ware en de valse kerk. We komen D.V. hierop nader terug.

Zo worden dus de ware gelovigen, die het wezen der Kerk uitmaken, de levende Kerk, openbaar en deze zijn een „vergadering”. Hierin ligt opgesloten, dat er ook een bepaalde vorm van „vergaderen” aan verbonden is en wel krachtens de AMBTELIJKE BEDIENING van Christus door middel van de uitoefening van Zijn ambten door mensen, die Hij daartoe roept en doet aanstellen. We lezen dat de apostelen in de gemeenten „ouderlingen” aanstelden, ouderlingen, die het leraarsambt uitvoerden en ouderlingen, die het opzicht hadden over de gemeenten. (Zie het bevestigingsformulier voor ouderlingen en diakenen). In Handelingen 7 zien we het „diaken-ambt” ingesteld.

In dit verband kunnen we spreken van „het INSTITUUT” der Kerk. Zo werd onderscheiden de Kerk als „organisme” en de Kerk als „instituut”. Met de Kerk als „organisme” wordt dan bedoeld de ware gelovigen, die krachtens hun inlijving in Christus verbonden zijn aan Christus en uit- en door Hem l e v e n.

De Kerk als „instituut” wijst op de ware gelovigen, die samen komen, waar de ambtelijke bediening van Christus uitgeoefend wordt. Dat houdt dus in, dat zij niet een soort vereniging vormen van een groep gelovigen, maar als „kerk” samenkomen en daaraan verbonden zijn, zoals Christus die heeft gesticht, namelijk als „Christelijke Kerk” op de Pinksterdag te Jeruzalem. We zien duidelijk, dat degenen, die toegebracht werden door de Heilige Geest niet maar als een „groep” samenverbonden werden, maar in „kerk-verband”. We lezen immers, dat zij „volhardende waren in de leer der apostelen en in de gemeenschap en in de breking des broods.” En in I Kor. 16:2 lezen we: „Op elke eerste dag der week legde een iegelijk van u iets bij zichzelf en weg.” Dat heeft blijkens vers 1 Paulus ook verordend aan de gemeenten in Galatië. (Even tussen haakjes opgemerkt) vinden we hier ook aanwijzingen, dat de N.T. kerk als tijd van samenkomst (hoe eenvoudig ook naar vorm) stelde: de e e r s t e d a g der week.

Naar deze „zichtbare” openbaring der Kerk naar buiten blijkt ook, dat, hoewel we het w e z e n der Kerk zien als „levende” Kerk, als ware gelovigen, toch in haar instituut, als we dat zo noemen mogen, ook „d o d e” lidmaten zich bevinden als „dode” ranken aan de Wijnstok, Christus. Daarom hebben we al eerder opgemerkt, dat het zeer zeker niet gewenst is, de samengekomen Gemeente aan te spreken als „Gemeente van onze Heere Jezus Christus.” En Paulus’ uitspraak dan: „Geroepen heiligen”? Zeer zeker, maar met

dezen spreekt hij als per zendbrief de ware gelovigen aan.

Dan is er nog een reden, waarom het niet gewenst is de saamgekomen gemeente aan te spreken met „geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus”.

We kennen het standpunt of uitgangspunt van de „neo-gereformeerde” leer inzake de veronderstelde wedergeboorte, waarbij heel de gemeente gezien wordt als wedergeborenen, althans, dat men daarvan uitgaat. Die dan niet-van-de-Kerk zijn, zijn de buiten-kerkelijken, die onder de saamgekomen gemeente zich kunnen bevinden. Iemand zal opmerken: ja, maar deze leer is toch afgewezen in de „vijf stellingen”, welke zijn vastgesteld op de synode van de Gereformeerde kerken in 1905. Was dat maar zo „afgewezen”. Maar dán had in de stelling over de veronderstelde wedergeboorte moeten staan: „het is onjuist te zeggen enz.” Doch wat staat er? „Het is m i n d e r juist om te zeggen, dat de doop aan de kinderen der gelovigen bediend wordt op grond van hun veronderstelde wedergeboorte.”

Bovendien is deze zienswijze van de veronderstelde wedergeboorte toch zó doorgedrongen, dat over het algemeen zeer bevreemdend de vraag geacht wordt: is u bekeerd. wedergeboren? Dan merkt men verwonderend op: ja dat zijn we toch, als lid of dooplid en krachtens het feit, dat we „verbondskinderen” zijn en Gods beloften hebben? Zulk een antwoord is dus logisch gevolg van de leer der veronderstelde wedergeboorte.

En al verwerpt men theoretisch deze leer en zienswijze ten ónzent, zo is men er toch praktisch niet ver vandaan, wanneer men tot wedergeboren kerkleden of doopleden rekent hen, die zonder meer trouw naar de kerk gaan, naar de katechisatie en de verenigingen bezoeken, ijveren voor het Koninkrijk Gods, onberispelijk leven. Zijn dat dan geen prijzenswaardige, ja, noodzakelijke dingen? Ongetwijfeld. Maar de zaak is: waaruit vloeien deze dingen voort, uit welke wortel? En dan is het toch zó, of zij vrucht zijn van „algemene” gaven des Geestes of van „zaligmakende” gaven. Gods Woord laat duidelijk het verschil zien. Vele voorbeelden geeft de Schrift ervan. Denk aan de rijke jongeling, aan de negen gereinigde melaatsen, die wel hun plichten hadden gedaan om zich door de priester rein te laten verklaren enz., maar niet tot de Weldoener terugkeerden om Hem de eer te geven. Dat zien we bij de éne Samaritaan, die „vreemde”. Denken we ook aan Judas, aan Demas!

Maar ons uur is weer om. D.V. in een volgende les willen we wijzen op het verschil tussen de ware en valse kerk en daarmee in verband de gebrokenheid van de Christelijke Kerk.

Nog de ernstige vraag: zijn we een ware gelovige? Kennen we iets van de kenmerken of eigenschappen van het ware geloof? Ach, rusten we niet voor en aleer we zulk een ware gelovige door genade zijn geworden en daarvan kentekenen mogen openbaren, terwijl we nog leven in de welaangename dag der zaligheid.

En die deze mogen kennen rusten niet, voor zij de grond hunner zaligheid mogen vinden in Hem, uit Wien de vruchten van het geloof zijn en dóór Wien zij al meer „ware gelovigen” mogen worden!

v. L.

GAAT DAT MAAR ZO??

2

De uitzending van kerkdiensten per televisie kwam voor het eerst op de synode van 1956. Er kwam ter tafel een rapport van deputaten voor radio-kerkdienst-uitzendingen. Daarin lezen we o.a.:

„Uw deputaten moesten zich ook bezinnen over het aanvragen van zendtijd voor televisie-uitzendingen.

Deze materie was reeds herhaaldelijk besproken op de vergaderingen van het Convent van Kerken voor Radio-kerkdienstuitzendingen. Besloten werd om met de andere kerken een verzoek te zenden aan de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, teneinde zendtijd te ontvangen voor het uitzenden van deze kerkdiensten. Mocht de Minister op dit verzoek gunstig beschikken, dan houdt dat nog niet voor onze kerken in, dat wij van de televisie-uitzending moeten gebruik maken.

Onze kerken behouden zich dan alle rechten voor.”

In de zitting van 11 september 1956 werd dit rapport behandeld. In de acta staat onder art. 26

te lezen:

„Radio-kerkdienstuitzendingen.

In behandeling komt het rapport van de deputaten voor de Radio-kerkdienstuitzendingen (bijlage III).

De voorzitter van de deputaten, ds. C. v. d. Zaal, geeft desgevraagd een nadere toelichting, daar verschillende vragen gesteld worden ten aanzien van het beleid van deputaten, over het gezamenlijk — via het Convent van kerken voor deze uitzendingen —, aanvragen van zendtijd voor de televisie. Met nadruk wijst ds. C. v. d. Zaal er op, dat het hier niet gaat om een beslissing of de kerken aan de televisie-uitzendingen zullen medewerken, maar om het feit, dat nu de mogelijkheid om in de toekomst rechten te kunnen laten gelden, benut moest worden.

Ook prof. W. Kremer legt er alle nadruk op dat niemand, ook de deputaten niet, dit middel nu wensen te gebruiken.

Sommige leden vragen, daar zij alle gebruik, gezien de praktijk, afkeuren, een definitieve uitspraak over het al dan niet gebruiken van de televisie als zodanig. Anderen hoewel evenzeer tegen het gebruik van de televisie voor de dienst des Woords, achten het beleid van de deputaten juist om de mogelijkheid b.v. van uitzending van evangelisatiesamenkomsten in de toekomst open te houden.

Prof. J. J. v. d. Schuit wijst in zijn prae-advies op de problemen door de televisie in het buitenland voor de kerken opgeroepen. In dit experimentele stadium zou hij adviseren het beleid van de deputaten goed te keuren, maar uit te spreken dat de kerken dit middel niet kunnen aanvaarden. Uit de discussie blijkt, dat niemand in dit stadium de televisie zou willen gebruiken voor kerkdienstuitzendingen. Op advies van prof. dr. J. van Genderen besluit de synode,

waar nu geen uitspraak door de kerken gevraagd is over de televisie als zodanig, het beleid van de deputaten in haar geheel goed te keuren, gehoord hun toelichting, daarbij uitsprekend, dat dit geenszins wil zeggen dat de synode de televisie als zodanig kan aanvaarden voor de dienst des Woords.

De deputaten ontvangen de dank voor hun arbeid.”

Op de synode van 1965/66 kwam deze zaak weer aan de orde. We hebben daar al eerder over geschreven, maar volledigheidshalve vermelden we hier wat we in de acta van deze synode vinden. In het rapport van de deputaten voor de radio-uitzending van kerkdiensten lezen we hierover het volgende:

„V. Kerkdiensten voor de televisie.

Uw deputaten hebben zich, gehoord uw opdracht, niet ingelaten met de verzorging van de kerkdiensten die door de partners in het Convent via de televisie worden uitgezonden alsook niet met andere door het Convent verzorgde televisie-uitzendingen. Waren het in 1962 nog twee leden van het Convent, die geen televisie-opdracht hadden, nl. de Geref. Kerken (vrijgemaakt) en de Chr. Geref. Kerken, eerstgenoemde kerken hebben bij synodebesluit de uitzending van televisiekerkdiensten, vrijgelaten voor de verantwoordelijkheid van de plaatselijke kerken.”

Dit rapport kwam in behandeling op de zitting van 31 augustus 1965. We lezen onder art. 25 van de acta:

„Radio-uitzending van kerkdiensten.

De praeses geeft in behandeling het rapport van de deputaten voor de radio-uitzending van kerkdiensten (bijlage VI).

De discussie over dit rapport betreft met name de televisie. De vraag wordt gesteld of het niet nodig is zich te bezinnen op de mogelijkheid gebruik te maken van de via het convent van kerken beschikbare tijd voor het uitzenden van kerkdiensten door middel van de televisie. Tevens wordt gevraagd welke ervaring andere kerken in dezen hebben.

De sekretaris van deputaten, ds. I. de Bruyne, wijst erop dat, sinds de synode van 1956 naar aanleiding van het rapport van de deputaten en de toen gevoerde discussie besloot dat de goedkeuring van het beleid van deputaten ad hoc „geenszins wil zeggen dat de synode de televisie als zodanig kan aanvaarden voor de dienst des Woords”, de deputaten een eigenaardige positie innamen in het convent van kerken, gelijk dit ook het geval was met de deputaten van de Geref. Kerken (vrijgemaakt). De synode van deze kerken heeft echter sindsdien uitgesproken dat

het aan de vrijheid van de kerken werd overgelaten om dit middel voor de dienst des Woords te gebruiken. Gezien de red. van 't besluit van de synode van 1956 is het voor de deputaten de vraag of zij enige bemoeienis kunnen hebben met televisie-uitzendingen, zelfs al gaat het om evangelisatiesamenkomsten. Kerkdienstuitzendingen via de televisie stellen speciale eisen. Toen op het uitzenden van normale kerkdiensten ernstige kritiek werd geleverd, heeft men gepoogd door meer omlijsting van de dienst deze voor de televisie geschikter te maken. Maar ook dat bleek niet te bevallen. Staking van de uitzendingen achtte men niet verantwoord omdat door de televisie velen bereikt worden die anders onbereikbaar zijn. De gewone „woorddienst” eenvoudig en kort, blijkt tenslotte het best te voldoen. Het zou goed zijn aan deputaten opdracht te geven te onderzoeken of de beschikbare tijd besteed kan worden voor speciale evangelisatiediensten. De mogelijkheid om dergelijke diensten via de N.C.R.V. uit te zenden is trouwens aanwezig maar die valt buiten het overleg en de beïnvloeding van deputaten.”

De acta vermelden nog meer, maar dit artikel zou te lang worden, wanneer we nu nog meer zouden overnemen. Dat laten we wachten tot een volgend artikel.

GEMEENTE VAN DUNDAS

25-JARIG BESTAAN 2

Op de classicale vergadering van 28 juli 1954 te Dundas werd aan de heer J. Hamstra vergunning verleend om de gemeenten als bedienaar van het Woord en de Sacramenten te dienen volgens de Dordtse Kerkorde, art. 8.

Op 19 augustus 1954 werd de heer J. Hamstra op een ledenvergadering met meerderheid van stemmen gekozen uit een tweetal met Ds. Verhage en toen werd er een officieel beroep op hem uitgebracht door onze kerkeraad, welk beroep hij op 6 september 1954 aannam.

Op 18 november werd ds. J. Hamstra bevestigd door ds. C. Smits, die als tekst koos Jesaja 51:16: „En Ik leg Mijn woorden in uw mond, en bedek u onder de schaduw Mijner hand; om de hemel te planten en om de aarde te gronden en om te zeggen tot Sion: Gij zijt Mijn volk.” Ds. J. Hamstra deed toen intrade in de gemeente als officiële dominee met de woorden uit 2 Corinthhe 13 vers 9, het laatste gedeelte, deze woorden: „En wij wensen ook dit, namelijk uw volmaking.”

19 Juni 1955 was een vreugdevolle dag voor onze gemeente, toen we naar het terrein gingen, waar onze nieuwe kerk gebouwd zou worden om ds. Hamstra de eerste steen te zien leggen met deze woorden: „Toen nam Samuël een steen en stelde die tussen Mizpa en tussen Sen en hij noemde diens naam Eben-Haëzer; en hij zeide: tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen.”

Op zondagmiddag 31 maart 1957 werd de laatste dienst gehouden in de Presbyteriaanse Kerk te Christies Corners in een herdenkingsdienst met een verwijzing naar onze eerste vergadering op 12 februari 1950. De tekst was uit Psalm 137:5: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergeet mijn rechterhand zichzelf!”

De ingebruikname van onze kerk had plaats op 4 april 1957. Het had 7 jaar geduurd, maar tenslotte hadden wij ons eigen kerkgebouw.

Na een kort woord gaf broeder H. de Zeeuw, de voorzitter van de bouwcommissie, de sleutels van de kerk aan de kerkeraad. De jeugdvereniging bood haar geschenken aan de kerkeraad aan, nl. de preekstoel en het doopvont. Ds. Smits deed onze kerkeraad de avondmaalstafel cadeau. Onder een plechtige stilte legde wijlen onze ouderling J. Kroesbergen de Bijbel op de kansel. Ds. J. Hamstra begon, nadat hij met de volgende woorden de zegen op de gemeente gelegd had: „Genade zij u, en vrede, van Hem, die is, en die was en die komen zal: en van de zeven Geesten, die voor zijn troon zijn: en van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is de eerstgeborene uit de doden, en de overste van de koningen der aarde”, zijn preek met de tekst uit Efeze 1:10: „Om in de bedeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op de aarde is”. Aangezien we nu hebben besloten om nieuwe kerkbanken te kopen, is het interessant om te weten dat onze tegenwoordige kerkbanken ons maar 300 dollar hebben gekost.

In augustus 1963 werd een stuk land aangekocht en de pastorie werd het volgende jaar gebouwd. De Prediker zegt: Alles heeft een bestemde tijd,

en alle voornemen onder de hemel heeft zijn tijd.”

Op 1 mei 1972 werd eervol emeritaat verleend aan onze geliefde herder Ds. J. Hamstra, nadat hij de gemeente 22 jaar gediend had; 4 jaar als lerend ouderling en 18 jaar als dominee. Vele onzichtbare banden zijn ontstaan tussen de leden van onze gemeente en ds. Hamstra, banden, die nooit verbroken zullen worden.

Op 2 juni 1972 hield ds. Hamstra zijn afscheids-preek, waarin hij als tekst had 2 Samuël 7:18, het laatste gedeelte: „Wie ben ik, Heere HEERE, en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt?”

Er is dankbaarheid in onze harten tot God, dat ds. Hamstra in staat is om vanavond in ons midden te zijn om al deze zegeningen en weldaden te gedenken, die hen en ons in de afgelopen 25 jaar te beurt zijn gevallen.

Op 1 mei 1972 stelde de kerkeraad een tweetal aan de gemeente voor, dat op 7 en 14 mei werd afgekondigd.

Ds. G. Hamstra werd met een meerderheid van stemmen gekozen op de ledenvergadering van 15 mei 1972. Aan het einde van de vergadering werd een officieel beroep gezonden aan Ds. G. Hamstra, predikant van de Reformed Presbyterian Kerk in Toronto, die ons beroep op 2 juni 1972 aannam. De bevestiging in onze gemeente had plaats op 11 augustus 1972 met de woorden uit Jesaja 40:9: „Zie uw God”.

Na zijn bevestiging sprak Ds. G. Hamstra in zijn intrepreek tot de gemeente uit hetzelfde hoofdstuk, vers 11, „Hij zal zijn kudde weiden als een herder; hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes leiden.”

Welk een rijke zegen schonk de Heere ons als gemeente, dat na één maand vacant zijn de Heere ons een andere herder gaf. De Heere heeft grote dingen voor ons gedaan, waarover wij verblijd zijn. Groot en vele waren de zegeningen, die de Heere ons als gemeente schonk, in 't bijzonder in de bekering van zondaren. Dikwijls waren wij getuigen van het werk van Gods onwederstandelijke genade.

Dagelijks werden wij overladen met Gods goedertierenheden. Mochten wij in onze harten met de psalmist zeggen: „Wat zullen wij de Heere vergelden voor Zijne weldaden?”

Moge de Heere ons en onze kinderen en onze gemeente genadig zijn. Mochten wij bewaard blijven bij de zuivere leer, die naar de godzaligheid is. Moge Hij ook onze dominee kracht geven, zodat hij niet moe of ontmoedigd worde, maar dat hij moge zien op Hem, die de Gever en Voleinder van ons geloof is.

Ook nog vermeldenswaard is het feit, dat onze gemeente op 4 februari 1974 stemde vóór het aannemen van de naam Free Reformed Church. Het huidige ledenaantal van de gemeente bedraagt 232 doopleden en 155 belijdende leden, wat een totaal geeft van 387.

De koning van het rijk der duisternis heeft getracht (en tracht dat nog) om de kerk verscheidene perioden schade te berokkenen en te verwoesten, maar hij is er niet toe in staat. Satan heeft veel macht en zal velen verleiden door alle mogelijke middelen, maar het Hoofd van de Kerk, Jezus Christus, heeft alle macht in hemel en op aarde, en onderhoudt, regeert en beschermt Zijn Kerk, ook hier in Dundas. Hem alleen zij de glorie in der eeuwigheid.

Hiermee eindigde Mr. de Graaf zijn inleiding.

B.

VOOR DE JEUGD

BESTE JONGELUI!

Gideon 80

„Toen zeiden de mannen van Israël tot Gideon: Heers over ons, zo gij als uw zoon en uws zoons zoon, dewijl gij ons van der Midianieten hand verlost hebt.

Maar Gideon zeide tot hen: Ik zal over u niet heersen, ook zal mijn zoon over u niet heersen: de Heere zal over u heersen.” Richt. 8:22, 23 De strijd is ten einde. De Midianieten zijn verslagen. Hun koningen zijn gedood. Jullie kunnen wel begrijpen wat dit voor de kinderen Israëls geweest is. Vooral voor de noordelijke stammen, die het meest van de invallen der Midianieten te lijden hadden gehad. Want zeven jaren lang had de hand van de vijand zwaar gerust op de kinderen Israëls. Eigenlijk moet ik het nog anders zeggen: Zeven jaar lang had de „hand des Heeren” zwaar gerust op de kinderen Israëls. Want we hebben al zo veel geschreven over de geschie-

denis van Gideon. En nu zouden we gevaar gaan lopen om te vergeten, dat God de Midianieten als een tuchtroede in Zijn hand had gebruikt. Want zo staat het toch altijd nog duidelijk te lezen in Richt. 6 : 1: „Maar de kinderen Israëls deden dat kwaad was in de ogen des Heeren; zo gaf hen de Heere in de hand der Midianieten, zeven jaren.” Vergeet dat toch vooral niet. Hét is van belang, in verband met de verdere overdenking van de geschiedenis van Gideon.

Wat de verlossing uit de hand van de vijand voor het volk Israël betekende, dat zullen de oudere lezers nog beter begrijpen dan de jongere. Want de ouderen hebben de bezetting meegemaakt door de Duitsers in de jaren 1940-1945. Daar weten de jongeren niets van. O zeker, ze hebben er wel van gehoord. En daar zijn in de loop der jaren al heel wat boeken verschenen, die die vreselijke bezettingstijd in geuren en kleuren beschrijven. Maar het zelf mee te moeten maken, dat is toch altijd nog iets anders dan het uit een boek te lezen, hoe het er in die tijd naar toe ging. Want toen is ons land leeggeroofd. We werden zonder meer aan de honger prijs gegeven. En dat niet alleen. Vele mensen, ook jonge mensen, werden midden in de nacht van hun bed gelicht en meegenomen. Niemand wist dan wat er boven hun hoofd hing. Van al diegenen, die weggevoerd werden, zijn er velen nooit meer teruggekomen. Zij zijn in de concentratiekampen omgekomen. Of, als ze in het buitenland te werk gesteld werden, in dienst van de vijand, dan stonden ze bloot aan allerhande gevaren en niet weinigen hebben ook daardoor het leven moeten laten.

In die tijd was je ook op straat niet veilig meer. Je ging b.v. van huis. Je rekende na langere of kortere tijd weer terug te komen. Doch het kwam niet zelden voor, dat men elkander nooit meer zag. Doch ik ga niet verder om al deze toestanden te beschrijven. Daar is al genoeg over geschreven. Neem er maar goed kennis van. Want ook die dingen zijn ons toen niet bij geval overkomen. Ook toen was de hand des Heeren in al deze dingen. Al was het niet eenvoudig om dit allemaal te zien. Daar moest men echt wel ogen voor krijgen. Heus, als je de dingen alleen leest, dan is het anders dan dat je ze aan de lijve moet ondervinden. We hebben er zelf ook wel het nodige van meegemaakt. We hebben ook in het vuur gezeten. We moesten ons ook gaan melden in een concentratiekamp in Amersfoort. De Duitsers hebben in de nacht ook aan ons bed gestaan. Doch de Heere heeft het alles genadiglijk voorzien. Hij heeft ons uit alle gevaren gered en doen geloven, dat we door des vijands zwaard niet sterven zouden. Maar leven om de daden des Heeren te verkondigen. En dat mogen we dan, tot roem van Gods genade, tot op deze dag nog doen. Het is tevens een bewijs, dat de Heere een Waarmaker van Zijn Woord is. Vergeet dat nooit. Mogelijk zijn er onder de ouderen die ook van dergelijke ervaringen weten te spreken. Het is geen kleine zaak, als men de hand des Heeren in zijn leven op mag merken.

Toen na die bange tijd, de bevrijding kwam, kende de vreugde schier geen grenzen. Wie kan dat niet begrijpen? Nu, zo stel ik mij voor, was het ook na de bevrijding, die het volk Israël mee mocht maken, uit de hand der Midianieten. De naam van Gideon was toen op aller lip. Want dát was de man, die de verlossing had teweeggebracht. Zo ging het ook in de oorlog, die wij nog hebben meegemaakt. O zeker, in die eerste dagen liepen de kerken vol, om de Heere te danken. Doch de Amerikanen en de Engelsen, dát waren de mensen die het gedaan hadden. En die kregen van het merendeel van ons volk ook alleen de eer. En God, Die door een gedeelte nog met de mond geprezen werd, werd spoedig vergeten. Hiermee zeg ik natuurlijk niet, dat er geen geweest zijn, die met hun ganse hart de Heere gedankt hebben. Zeer zeker, die waren er ook. Daar heeft de Heere Zelf zorg voor gedragen, dat er mensen waren, die Hem alleen de eer gaven.

Doch het merendeel van de mensen eindigde in de mensen. En dat in Nederland, dat vanouds als een christelijk land te boek heeft gestaan. Doch genoeg hierover.

Na de oorlog werd het voor Gideon een gevaarlijke tijd. Want daar zijn naam door een ieder met ere genoemd werd, dreigde Gideon gevaar te lopen met de daden Gods, door hem verricht, de man te worden. Want de mannen van Israël kwamen tot hem en zeiden: Heers over ons, zo

gij als uw zoon en uws zoons zoon, dewijl **gij** ons uit der Midianieten hand verlost hebt. De kinderen Israëls gaven dus niet de Heere de eer, doch die werd aan Gideon toegekend: „dewijl **gij** ons van der Midianieten hand verlost hebt”. En wat had Gideon met zijn driehonderd mannen tegen dit overmachtige vijandelijke leger nu eigenlijk kunnen beginnen? Zeg het zelf. Als het van Gideon had moeten komen, dan was er van Gideon en zijn leger niet één over gebleven. Doch dit scheen alles over het hoofd gezien te worden. Iedereen zei: „Dewijl **gij** ons uit der Midianieten hand verlost hebt”.

Kijkt daar niet al te vreemd van op. Want zo is nu eenmaal de mens. Zo zijn wij ook allemaal. Het is goed als je in je jonge jaren daarop **gewe-**zen wordt. Hoe menigmaal komt 't niet voor als je in nood verkeert, dat je dan de Heere nodig hebt. Je moet b.v. naar het ziekenhuis. Het geval ligt nogal ernstig. Ik maak het zelf meer dan eens mee. De familie komt ook dadelijk wat **trouwer naar de kerk. Want er hangt gewicht aan de klok.** Er moet gebeden worden. Ja gebeden, of de Heere toch a.u.b. helpen wil, en of Hij de middelen zegenen wil. Jullie weten wel, hoe dat er zo naar toe gaat? En de begeerde uitkomst wordt geschonken. De middelen worden gezegend. De zieke mag weer naar huis. Het gevaar is geweken. En wie krijgt dan de eer? Het is een wonder als de Heere, Die toch alleen alle eer toekomt, deze ook metterdaad krijgt. Het leven neemt dan weer meestal gauw zijn gang. De gang naar de kerk verflauwt. Was men voor dien niet al te trouw, men is het na dien al gauw weer niet. En als men dan de „beweldadigde” nog eens spreekt, dan is de mond vol over dat kostelijke ziekenhuis en over die zo zeer goede dokter en over die lieve zusters enz. En natuurlijk, omdat de dominee het er op aan stuurt, noemt men er God tegenover „hem” ook nog wel even bij. Maar tegenover „Jan Publiek” doet men het beslist niet. Het lijkt dan wel of men zichzelf schaamt om de Naam des Heeren ook maar te noemen. Men zegt dan zelfs nog kwasi vroom: Je kunt toch ook altijd niet met de Naam des Heeren lopen, dan wordt het tenslotte ook maar een bespotting. Ik zeg niet dat het dit niet zijn kan. Maar dat men God in doorsnee gauw vergeet, dat is zonder meer een feit. En het is een wonder als het anders is.

We kunnen dus in die kinderen Israëls al weer ons beeld vinden. En kijkt dan maar weer niet eerst naar een ander, maar vraag je heel eerlijk af: Ben ik ook die jongen? Of ben ik ook dat meisje? Een dergelijke persoonlijke vraag,

Het adres voor al uw
GOEDE BOEKEN
lees- en prentenboeken,
bijbels (uitsluitend staten-
vertaling) en psalm boek-
jes is

G. KOOL

Stationssingel 50
Veenendaal
Telefoon 08385 13978
Postbus 177

Voor een
**SERIEUZE
BIJVERDIENSTE**
contact opnemen met
M. van Doljen,
Telefoon 078-21153

Voor bijbels, boeken en
muziek
is **LINDENBERG** uniek!
Grote voorraad
Snelle levering
ook van de allernieuwste
uitgaven

**LINDENBERG'S
BOEKHANDEL**
Slak 4-8 (postbus 4209)
ROTTERDAM 16
(Uw bestelling ongefrankeerd: antwoordnummer 77).

**HOTEL
DREYEROORD -
OOSTERBEEK**
Telefoon 085-333169

Het hotel waar mevrouw zich „uit” - en mijnheer zich „thuis” voelt.

Presidentie:
Mevr. Th. Beun-Voorstad
Kast 17, Veere, Tel. 01181-303
Secretaris:
N. Paddig, Scholeksterstr. 7
Amersfoort, Tel. 033-28690
Penningmeester:
G.G. Sterk, Margrietstr. 1
Veldhoven (N.B.)
Adviseurs:
NICOLAAS JOWE, DELFT
ZACH. SAWOR, WAGENINGEN

Postbus 2100, Eindhoven
Bank: Amro, Eindhoven
Rek.no: 44.40.72.470

Comité van aanbeveling:
PROF. DR. W. ALBEDA, Rotterdam
Lid 1e kamer voor de ARP
PROF. DR. J. VAN BAAL, Doorn
V.m. Gouverneur Ned. Nw. Guinea
DR. J. VIC DE BRUIJN, Driebergen
„The Jungle Pimpelnet”
DR. K. VAN DIJK, Roden
Lid 2e kamer voor de VVD
DRS. J. TEN HOOPEN, Wageningen
V.m. Hoofd Pharm. Dienst
Ned. Nw. Guinea
MR. DR. M.J.A. IMKAMP,
Middelrode
ANTHONY VAN KAMPEN,
Bergen (NH)
Publicist
DR. P.J. PLATTEEL, Hilversum
V.m. Gouverneur Ned. Nw. Guinea
PROF. DR. F.L. POLAK, Wassenaar
Futuroloog
DR. H.J. ROETHOF, Utrecht
Lid 2e kamer voor de PvdA
IR. H. VAN ROSSUM, Zelst
Lid 2e kamer voor de SGP
M.W. SCHAKEL, Hoornaar
Lid 2e kamer voor de ARP
J.H. SCHEPS, Den Dolder
MR. DR. BENNO STOKVIS,
Amsterdam
PATER LEOPOLD VERHAGEN
O.S.A., Eindhoven

aan jezelf gesteld, zou misschien nog een middel kunnen zijn, om je te brengen waar de Heere je hebben wil, namelijk aan Zijn voeten. Ik hoop inmiddels dat deze plaats niet vreemd is in jullie leven, namelijk om aan de voeten des Heeren te verkeren. Want daar wil de Heere je graag hebben. Daar wil Hij je Zijn zegen schenken. De wateren der genade zoeken altijd de diepste plaatsen. Dat is een natuurlijke eigenschap van het water. Zo is het geestelijk ook. Doch inmiddels ontdek ik dat de mij toegemeten ruimte weer verbruikt is. Ik moet voor andere schrijvers ook nog een hoekje open laten in ons veel gelezen blad, dat toch nog veel te weinig gelezen wordt. Het is nu wintertijd. Jonge vrienden — ouderen mogen dat natuurlijk ook doen — zoekt nog eens een abonnee. Een kleine opwekking daartoe, zo van tijd tot tijd, houdt de zaak in herinnering. Alle bladen werden steeds duurder. Wij handhaven nog steeds de oude prijs en óók, dat is niet minder belangrijk: de oude kwaliteit!

De hartelijke groeten van jullie aller vriend,
Ds. H. C. v. d. Ent

GORINCHEM - DS. KOELMANSCHOOL

Het Bestuur van de Ver. voor Chr. Kleuter- en Basisonderwijs op Reform. Grondslag te Gorinchem, vraagt wegens de benoeming van het tegenwoordige hoofd van de school aan de Reform. Basisschool te Kampen per D.V. 1 april 1977 een

HOOFD

van beslist reformatische beginselen.

Ervaring als hoofd kan als aanbeveling strekken, doch is niet vereist.

De Ds. Koelmanschool heeft een nieuw semi-permanent gebouwencomplex aan de Grote Haarsekade 123. Er is een jong team, waarmee prettig is samen te werken. Van het nieuw te benoemen hoofd wordt verwacht, dat hij

- een inspirerende, op teamgeest gebaseerde functie zal vervullen.
- op evenwichtige wijze de onderwijsvernieuwing zal beoordelen.

Van de vereniging gaat slechts één school uit, zodat goede contactmogelijkheden tussen bestuur en school gewaarborgd zijn.

Bovendien zijn voor de school met een streekfunctie enkele bestuursleden met bijzondere taken belast o.a. van het vervoer naar en van de school en van het overblijven in de middagpauze.

Nadere inlichtingen worden gaarne gegeven door 't huidige hoofd der school, dhr. D. J. Bart, tel. 01830-23866 (privé), tel. 01830-21645 (school). Sollicitaties graag z.s.m. aan de secretaris van de schoolver., L. A. Bikker, Lange Slagenstraat 4A, Gorinchem, tel. 01830-21309, die ook gaarne bereid is alle gewenste inlichtingen te verstrekken.

STICHTING

HULP AAN PAPOEA'S IN NOOD

Dr. C. Lagerberg bezocht West Irian.

Het als een kluis gesloten gebied van de Papoea's op ons voormalig Nieuw-Guinea werd even op een kier gezet door het bezoek van doctor Lagerberg van de Tilburgse Hogeschool.

Het bestuur van onze Stichting had een uitvoerig gesprek met deze Nieuw-Guinea kenner bij uitstek. Hij reisde naar het eiland voor een antwoord op de vraag hoe de situatie nu is, zeven jaar na de overdracht aan Indonesië.

Het antwoord is ontstellend. Het Indonesische beleid ten opzichte van de Papoea's komt neer op wat de Indianen in Amerika aangedaan is: „nu reeds is de Papoea volledig uit het stadsbeeld verdwenen. Nieuw-Guinea is een ander land geworden. Daar zitten mensen die het water tot hier staat”, aldus de woorden van doctor Lagerberg.

Het water is de Papoea's tot aan de lippen gekomen. Uit naam van de Papoealeiders hier, maar ook op grond van onze nationaal-christelijke verantwoordelijkheid, roepen wij alle rechtgeaarde Nederlanders op de Papoea te redden voor het te laat is.

In het weekblad De Tijd van 22 oktober j.l. schrijft Dr. Lagerberg „dat voor de kustpapoea de term genocide niet ten onrechte wordt gebruikt”. Genocide is uitroeiing van een volk. Deze kustpapoea's vormen de meerderheid en de intelligentsia. Met hen gaat het hele Nederlandse ontwikkelingswerk van de jaren 1946 tot 1963 verloren.

Dr. Lagerberg herkende onze Stichting als de direct betrokkene op de huidige nood van het Papoeavolk. Honderden drums en kisten met hulpmiddelen hebben reeds hun weg gevonden naar vertrouwde contactadressen. Zo bereiken wij reeds jaren de weeskinderen en voorzien in acute noden „daar waar het water tot aan de lippen gestegen is”.

Die hulp moet in de eerste plaats voortgaan. Dat gaat ons allemaal aan. Stelt u zich de situatie van het Papoeavolk voor ogen en laat hun hulpgeroep tot in uw hart doorklinken. Versterk die uitgestoken helpende handen door de bewegingen van barmhartigheid die eens een barmhartige Samaritaan symbool deden worden van wat van u en mij verwacht mag worden. Doe die daad nu helpen nog kan.

Dit is de weg: Papoeafonds, giro 243000 of Amrobank Eindhoven. Of neem contact met ons secretariaat: Scholeksterstraat 7, Amersfoort.

Niet slapen gaan vóór aan de hulpeloze is recht gedaan